

GÉCZI JÁNOS

...az alvók

Megérinthegetik egymást, nem érdekel senkit.
Ide nem járnak sokan, csak elegen.
Aki betér, ha végez, eltűnik.
Görbe nyakúak, rövid hajúak
divatmúlt zakók. Férfi mind,
beszélgetnek a mozdulatlan pultossal.
A stampedlit a plakáton dér borítja el.
Ha fél percet ülnek a bárszékeken, felállnak.
Olykor sört rendelnek, amit nem isznak meg teljesen.
Dezodor-, kan- és álmatlanságszag marad utánuk.

A pincérnő a telefonját
a sonkás és a sajtos szendvicsek között tartja,
két zsömlét s egy darab kolbászt
hord untalan az asztalokhoz. Mustárt.
Héttől, míg el nem fogy, főzeléket.
Egykor nyolc nyolcvan,
aztán volt ötven, száztíz, háromszáz,
manapság fél doboz cigaretta,
s a lén a hús egy falat.
Ki rápillant a molett pincérnőre
otthon érzi magát, látja, a melltartó pántja
mint tapogatja a meztelen bőrt.

A klotyóból kilátni a tér közepére,
s aki ürít, érzi, a teste fölösét
Budapest pupillájára teszi.
A házaknak egyre ritkábban van házteteje.

A bár mellett villamos végállomása, temető, raktár.
Öt percnyi gyaloglással
elérhető a parkerdő, a tisztásról a város lapos
és a gyér neonfénytől penészzöld.
Keleten vöröslik az égbolt,

száll fel a bíbor, épül a város kontúrja,
úgy bukkan fel a föld alól.
Sötét és súlyos a parlament,
a bazilika és az óriáskerék.
A bokrok alatt összegömbölyödnek az alvók.

(címtelen)

Marokba szedve roncsolódik össze
a zsebkendő. Remeg,
magába gyűjti a nedveket, és jajdul,
miként szokott a tűzben az akác.
Bevonódik a közép-európai hasonlatba.
Nem láthatóak benne görbék,
egyenletek, habár az univerzum modellje,
Mandelbrottal és Euklidesszel,
s alakján nyomát hagyta
a gyors élet szinuszvonalára.

Hattyúdal-rondó

Egy éjszaka alatt a napszaka
A feltjait fakóra mázolod
Megtörténik és nem marad nyoma
Egy éjszaka alatt a napszaka
És nincs és nincs szava se szótaga
Se-dal se-dög a hattyúdal-dolog
Egy éjszaka alatt a napszaka
A feltjait fakóra mázolod